

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **G. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2023, č. j. 16 A 14/2023-80, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

**t a k t o :**

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se u k l á d á** zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1000 Kč**, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž krajský soud zamítl žalobu na zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 17. 11. 2022, č. j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022, jímž byla stěžovateli uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Návrh odůvodnil tak, že má v České republice rozsáhlé rodinné vazby. Stěžovatel žije se svou manželkou, synem a dcerou. Celá rodina (s výjimkou stěžovatele) pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu. Na základě tohoto pobytového titulu žijí na území České republiky i stěžovateli rodiče. Kromě nich žijí v České republice i stěžovateli sourozenci, kteří jsou občany České republiky. V zemi původu tak stěžovatel nemá žádné zázemí, a to ani rodinné, ani materiální, včetně možnosti ubytování. Stěžovatelovy rodinné vazby se navíc v poslední době ještě prohloubily, neboť zůstává v domácnosti a o své děti se stará. V případě nepřiznání odkladného účinku by došlo

k nepřiměřenému zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Kromě stěžovatelových práv je třeba akcentovat i práva jeho dětí, kterým je teprve 6 a 7 let. Obě se narodily v České republice, mají zde i zázemí. Přítomnost otce je pro ně velmi důležitá, zejména když se o obě děti stará především on, zatímco jeho manželka je výdělečně činná. Z těchto důvodů je třeba zohlednit čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, dle kterého je třeba reflektovat zájem dítěte. Rozdělení rodiny přitom zjevně není v zájmu stěžovatelových nezletilých dětí. Stěžovatel má dále za to, že přiznání odkladného účinku nemůže ohrozit žádný veřejný zájem. Ze všech těchto důvodů se domnívá, že by nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti způsobilo stěžovateli nepoměrně větší újmu, než jaká může být jeho přiznáním způsobena třetím osobám.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[4] Kasační stížnost v nynější věci nemá ze zákona odkladný účinek [§ 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady (§ 73 odst. 2 s. ř. s.): 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[5] Nejvyšší správní soud obecně souhlasí se stěžovatelem, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie vyvolává takové přímé právní účinky, které nutí stěžovatele ve stanovené lhůtě vycestovat z území členských států, a tedy již jen z toho důvodu s ním bývá pravidelně spojen určitý zásah do práva na soukromý a rodinný život. V případě, že je toto rozhodnutí vydáno podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což je i případ stěžovatele, je zásah do výše uvedeného práva ještě zřetelnější, neboť podmínkou pro vydání tohoto rozhodnutí je, že by vyhoštění cizince neoprávněně pobývajícího na území, které je obecným následkem neoprávněného pobytu, bylo nepřiměřené, proto k němu nelze přistoupit. Přesto zákonodárce nepřiznal žalobám a kasačním stížnostem podávaným proti rozhodnutím dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců odkladný účinek přímo ze zákona, nýbrž jej toliko umožňuje přiznat rozhodnutím soudu (tj. podle konkrétních okolností jednotlivého případu). Zákonodárce vychází zjevně z toho, že uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie představuje mírnější zásah do práv cizince, neboť s ním není, na rozdíl od správního vyhoštění, spojen zákaz vstupu na území po stanovenou dobu. Přímým právním následkem tohoto rozhodnutí je pouze povinnost vycestovat z území, přičemž toto rozhodnutí nezakazuje cizinci, aby bezprostředně poté opět vstoupil na území členských států.

[6] Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že by se v případě vycestování nemohl vrátit do České republiky, i kdyby následně uspěl s kasační stížností. Má zato, že pokud nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, nebude mu poskytnuta efektivní soudní ochrana. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že není namístě přiznávat kasačním stížnostem ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie odkladný účinek pouze z toho důvodu, že jakmile se cizinec rozhodnutí podrobí a vycestuje,

pokračování

nemůže pouze v důsledku zrušení tohoto rozhodnutí soudem přicestovat zpět na území, jestliže není držitelem platného pobytového oprávnění. Tento následek, který je inherentní součástí právních účinků rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, pouze vymezuje, čemu by mohlo být přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti zamezeno, ovšem nikoliv již to, proč by měl soud tomuto následku v konkrétním případě zamezit.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování závažnosti újmy, která hrozí stěžovateli, vychází z toho, že bezprostředním právním následkem rozhodnutí žalované je povinnost vycestovat z území členských států, aniž by současně bylo stěžovateli zakázáno opětovně vstoupit na území členských států na základě platného oprávnění k pobytu. Jakkoliv lze z obsahu předloženého spisu krajského soudu a návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dovodit, že se stěžovatel domnívá, že se mu s ohledem na jeho trestní minulost nepodaří v dohledné době získat oprávnění k pobytu, nic bližšího v tomto ohledu netvrdí. Není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele nad rámec tvrzení obsažených v návrhu domýšlet, jaké konkrétní nepřímé následky bude mít podrobení se povinnosti uložené rozhodnutím žalované. Bylo na stěžovateli, aby ve svém návrhu podrobně vylíčil, proč nelze předpokládat, že by se mohl v dohledné době vrátit na území České republiky alespoň ke krátkodobému pobytu. V tomto ohledu postrádá návrh jakékoliv vylíčení intenzity hrozící újmy (délka odloučení od rodiny). Nejvyšší správní soud proto dále vychází výlučně z posouzení dopadu přímých účinků rozhodnutí žalované (povinnost vycestovat) do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na soukromý a rodinný život.

[8] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že předpokladem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je přednesení individuálních okolností, které přiznání odkladného účinku odůvodňují. S tím souvisí i to, že stěžovatel nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně toho, *„že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah“* (viz usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 3 Azs 164/2023-34). Nejvyšší správní soud ovšem již nesouhlasí se stěžovatelem, že takové individuální okolnosti skutečně predestrel.

[9] Stěžovatel za individuální okolnosti svého případu považuje především to, že žije v České republice relativně široký okruh jeho příbuzných. V tomto kontextu je nutné upozornit, že je vcelku logické, že si zde stěžovatel během dvaceti let svého pobytu utvořil rodinné vazby. Nicméně to samo o sobě nemůže stačit k tomu, aby splnil své břemeno tvrzení (viz usnesení NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32). Ani skutečnost, že se stěžovateli narodily na území České republiky děti, které již navštěvují školská zařízení, na tom nemůže nic změnit (viz usnesení NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 3 Azs 347/2020-32). Jinými slovy, s ohledem na omezený rozsah přímých právních účinků rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států nemohou ani rodinné vazby na území České republiky samy o sobě (tj. bez přistoupení dalších skutečností) postačovat k tomu, aby byl stěžovatelově kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Stěžovatel by musel dostatečně konkrétně tvrdit a současně osvědčit, že již samotné vycestování by znamenalo závažnou újmu, nebo že jeho nevyhnutelným faktickým následkem bude dlouhodobé odloučení od rodiny. Taková konkrétní tvrzení ovšem návrh postrádá.

[10] Stěžovatel dále uvádí, že ve velké míře pečuje o své děti, zatímco o finanční zabezpečení rodiny se stará jeho manželka. S tímto tvrzením se již vypořádal krajský soud tak, že stěžovatel nedoložil, proč musí péči o děti vykonávat výhradně on sám a nemůže ji vykonávat například někdo z okruhu příbuzných (viz usnesení krajského soudu ze dne 2. 6. 2023, č. j. 16 A 14/2023-62, bod 14). Pokud stěžovatel podává návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jenž se opírá o tytéž skutečnosti, jako návrh zamítnutý krajským soudem, je nanejvýš vhodné, aby v něm stěžovatel reagoval na nedostatky, které mu vytkl krajský soud, chce-li uspět. Stěžovatel nemůže předpokládat, že Nejvyšší správní soud jeho návrhu vyhově, jestliže v něm nereaguje na legitimní výhrady formulované krajským soudem, tj. neprohloubí svoji argumentaci a nedoloží ji dalšími listinami či podrobnějším vysvětlením nad rámec toho, co předložil krajskému soudu.

[11] Je třeba navíc připomenout, že sám stěžovatel tvrdí, že má na území České republiky poměrně početnou rodinu. Byť Nejvyšší správní soud nezastírá, že odjezd stěžovatele z území České republiky a jeho krátkodobá nepřítomnost na území by jistě změnil způsob výchovy a péče o jeho nezletilé děti, stěžovatel však netvrdí, že by nebylo možné výchovu a péči o děti zajistit jiným způsobem. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle bodu 4 napadeného rozsudku krajského soudu strávil stěžovatel více než tři roky ve výkonu trestu odnětí svobody, z něž byl propuštěn na svobodu teprve nedávno. Je tedy zřejmé, že se rodina s jeho absencí již musela po poměrně dlouhou dobu vypořádat. Z bodu 20 napadeného rozsudku přitom vyplývá, že se na péči o děti a na finančním zabezpečení rodiny podíleli stěžovateli rodiče. Stěžovatel ovšem nevysvětluje, v čem by měla být nynější situace odlišná, resp. proč by rodina odloučení od stěžovatele v tomto případě nezvládla. I na tuto okolnost již krajský soud reagoval (viz bod 17 usnesení krajského soudu), stěžovatel ovšem ani tuto argumentaci nikterak ve svém návrhu nezohlednil. Proto nelze ani na základě těchto stěžovatelových tvrzení mít za to, že by jimi unesl své břemeno tvrzení.

[12] Stěžovatel dále krátce poukazuje na to, že nemá v zemi původu žádné zázemí a měl by tam ekonomické problémy. V obecné rovině jde o skutečnost, která může odůvodnit přiznání odkladného účinku (viz usnesení NSS ze dne 11. 4. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-34, bod 8). I v tomto případě se ovšem jedná o zcela obecné tvrzení o neexistenci vazeb v zemi původu: *„Stěžovatel má tedy v České republice celou svou rodinu, zatímco v zemi původu již žádné vazby nemá. V případě návratu stěžovatele do země původu by tak tento čelil existenčním potížím, jelikož veškeré zázemí má v současné době v České republice. V zemi původu by jej tak čekala řada těžkostí spojených s návratem do země po mnoha letech pobytu v zahraničí (stěžovatel například nemá v zemi původu zajištěné ubytování). Pro stěžovatele je tudíž klíčové a životně důležité, aby mohl setrvat na území České republiky společně se svou manželkou, dětmi, sourozenci a rodiči, jelikož tito představují jediné rodinné zázemí, které má k dispozici a ve kterém se cítí doma.“* Co se týká případných existenčních potíží, je z uvedeného patrné, že stěžovatel není ekonomicky aktivní. Ohledně materiálního zabezpečení je tedy závislý na své rodině. Není přitom zřejmé, proč by jej rodina nemohla finančně podporovat z České republiky (viz usnesení NSS ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 Azs 368/2020-37). Navíc ze stěžovatelova vlastního vyjádření založeného na č. l. 22 soudního spisu se podává, že není ekonomicky aktivní kvůli tomu, že nedisponuje povolením k pobytu. V zemi původu by ale jistě už mohl práci či jinou ekonomickou činnost vykonávat. Stěžovatel přitom ovládá vietnamský jazyk, jak vyplývá z jeho vyjádření předloženého před krajským soudem.

pokračování

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se nezabýval důvodností přiznání odkladného účinku ve vztahu k procesním právům stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel sice v rámci úvodních odstavců, kde popisuje obecný právní rámec, cituje z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, které se touto problematikou zabíralo. Ve vztahu ke svému konkrétnímu případu ovšem stěžovatel nezmiňuje, že by jeho nepřítomnost na území měla mít jakýkoliv negativní vliv na jeho procesní práva v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[14] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal, protože stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ohledně charakteru a především intenzity hrozící újmy. Stěžovatelova tvrzení, jakkoliv byla relevantní z hlediska vymezení újmy hrozící mu v případě vykonání rozhodnutí žalované, jsou příliš obecná a neumožňují konkrétně zhodnotit individuální situaci stěžovatele a jeho rodiny. Nejvyšší správní soud se proto již ani nezabýval splněním zbývajících dvou podmínek plynoucích z § 73 odst. 2 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že toto rozhodnutí nepředjímá konečné rozhodnutí o kasační stížnosti. Proto nemohl hodnotit např. ani otázku intenzity rodinných vazeb, která je předmětem řízení ve věci samé (usnesení NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Azs 78/2021-40). Právě stěžovatelem uváděný rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, bod 37, se týká meritorního přezkumu rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky.

[16] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2023

Mgr. Tomáš Kocourek  
předseda senátu



pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn.: 2 Azs 356/2023

podpis.....

---

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓